

IŽANGA

Gerai įsižiūrėkite į planetą, besisukančią kosmose...

O dabar – į šalį Šiaurės pusrutulyje – Didžiąją Britaniją.

Arčiau, arčiau... į vakarus nuo Londono pamatykite Bakingamšyro grafystę. Mažus miestelius ir vingiuojančius kaimo keliukus.

Jei galėtumėte sugrįžti atgal į septinto dešimtmečio vidurį, išvystumėte, kaip vienu iš tokių keliukų motociklu dumia jaunas vaikinukas su užrašų knygele ir rašikliu švarko kišenėje.

Tai aš. Jaunesnysis „Bucks Free Press“ reporteris, gavęs užduotį nušviesti vietinius įvykius. Vyliausi, kad man nusišypsos laimė ir aš pateksiu į kaimo murgę – na, turbūt žinote, kas tai yra: vyrai, į kelnes kišantys šeškus, žmonės, gaudantys kibire varles, keisti sūriai, riedantys nuo kalvos žemyn...

Tai buvo linksmas laikas. Ir kaip tik tada, kažkuriu metu, aš išmokau rašyti, skaitydamas knygas, kurias šūsėmis tempdavau iš bibliotekos namo. Taigi pats pradėjau kurti jauniesiems skaitytojams skirtas istorijas – kiekvieną savaitę jos buvo spausdinamos laikraštyje.

Daugelis tų istorijų pateko į šį rinkinį. Jose yra drakonų ir burtininkų, tarybos narių ir merų, nuotykius mėgstantis vėžlys ir ežero pabaisa, taip pat daugybė smailių skrybėlių ir vienas kitas stebuklingas burtažodis (keletas jų iš tikrųjų veikia taip, kaip ir turėtų veikti). Kai kurios iš tų ankstyvųjų istorijų

netgi įkvėpė mane parašyti savo pirmąjį romaną „Kilimų žmonės“ („The Carpet People“).

Taigi atsiverskite knygą ir skaitykite istorijas, kurias parašiau, būdamas paaugliu. Visos jos iš esmės liko tokios pačios, kokios išvydo dienos šviesą, nors suaugęs aš visgi šiek tiek pasikrapščiau prie kai kurių smulkių detalių – vienas kitas pataisymas, vienas kitas niuansas, nedidelė pastaba puslapio apačioje. Dariau tai todėl, kad mano jaunesnysis „aš“ dar nebuvo toks protingas, kokiu save laikė.

Tačiau tas naivus jaunas vaikiną ant motociklo ir jau suaugęs „aš“ su juoda skrybėle ir barzda yra tas pats asmuo. Mudu visada troškome vieno – rašyti žmonėms, kurie yra pernelyg seni, kad suprastų. Ir įsivaizduotų...

Terry'is Pratchettas

Viltšyras, 2014

DRAKONAI GRIŪVANČIOJE PILYJE

Karaliaus Artūro laikais nebuvo laikraščių, tik šaukliai, kurie vaikščiojo po miestą ir iš visos gerklės plyšojo, skelbdami naujienas.

Vieną sekmadienį, kai karalius Artūras sėdėjo lovoje ir valgė kiaušinį, menėn įžingsniavo sekmadienis Miesto šauklys, lydimas kelių žmonių: paveikslėlius piešiančio vyro, juokdario, atsakingo už pokštus,

ir mažo vyruko su triko ir futbolo batais, kuris buvo šaukiamas Sporto Puslapiu.

„**DRAKONAI VERŽIASI Į GRIŪVANČIĄ PILĮ**“, –

garsiai riktelėjo Miesto šauklys (tai buvo antraštė), o tada šiek tiek tyliau pridūrė: „**Daugiau smulkmenų išgirsite iš devinto puslapio.**“

Apstulbęs karalius Artūras išmetė iš rankų šaukštą. **Drakonai!** Visi riteriai buvo iškeliavę ieškoti taurės, išskyrus serą Lancelotą, bet ir šis atosogavo Prancūzijoje.

Artyn žengė Devintas Puslapis.

– Tūkstančiai žmonių bėga, gelbėdami savo gyvybes, nes aplink Griūvančią Pilį siautėja ugnį spjaudan-

čių žalių drakonų šeima... – pranešė jis švokšdamas ir kosėdamas.

– Kokių priemonių ketina griebtis karalius Artūras? – pompastiškai paklausė Vedamojo straipsnio šauklys. – Už ką mes mokame mokesčius? Kameloto žmonės reikalauja veikti...

– Išmesk juos lauk ir duok kiekvienam po keturis pensus*, – paliepė karalius vyresniajam liokajui. – Tada pakviesk sargybinius.

Kiek vėliau karalius išėjo į kiemą.

– Štai kas, vyrai, – kreipėsi jis. – Man reikia savanorių... – Jis pasitaisė akinius ir sutrikęs pamatė, kad, be jo, kieme daugiau nieko nėra, išskyrus mažą berniuką, dėvintį gerokai per didelius šarvinius marškinius.

* Karaliaus Artūro laikais tai buvo daug didesni pinigai, nei šiandien atrodo, – už juos buvo galima nusipirkti puodelį midaus ir gerą gabalą ožkienos.

– Ralfas jūsų paslaugoms, pone! – sušuko vaikas ir saliotuodamas iškėlė ranką.

– O kur visi kiti?

– Tomas, Džonas, Ronas, Fredas, Bilas ir Džekas serga, – vardijo Ralfas, lenkdamas pirštus. – Viljamas, Bertas, Džo ir Albertas atostogauja. Džeimsas išvyko aplankyti savo senelės. Rupertas medžioja. O Erikas....

– Ką gi, – atsiduso karalius. – Ralfai, ar nenorėtum nukakti į Griūvančią Pilį? Gražus peizažas, puikus maistas, tereiks nukauti kelis drakonus. Paimk mano atsarginius šarvus – jie šiek tiek laisvoki, bet gana stori...

Ralfas užšoko ant savo asilo, švilpaudamas nurisnojo pakeliamuoju tiltu ir dingo už kalvų. Kai karalius nebegalėjo jo matyti, nusivilko šarvus (jie girgždėjo, be to, su jais buvo per karšta) ir paslėpė už gyvatvorrės, o tada apsirengė savo įprastais drabužiais.

Ant aukštos miškingos kalvos stypsojo raitelis anglies juodumo šarvais, stebeilydamas į berniuką. Kai

šis prajojo pro šalį, raitelis pasileido iš paskos ant savo didelio juodo žirgo.

– **PENKTADIENIO
RITERIO VARDU
ĮSAKAU SUSTOTI,** –

sušuko jis žemu balsu ir iškėlė į viršų juodą kardą.

Ralfas apsižvalgė aplink.

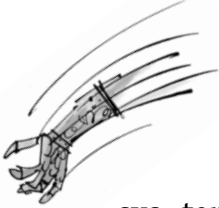
– Atleiskite, pone, – tarė. – Ar šis kelias veda į Griūvančią Pilį?

– Na taip, kaip tik ten, – atsakė vyras šiek tiek suglumęs, o tada prisiminė, kad iš tikrųjų yra didelis blogasis riteris, ir vėl dusliai suriko:

– **BET PIRMA
TURĖSI SU MANIM
KAUTIS!**

Ralfas nustebęs pažvelgė į juodąjį riterį, kuris nušoko nuo savo žirgo ir puolė jį, mojuodamas kardu.

– Pasiduok! – sustaugė riteris, tačiau netyčia įkišo koją į triušio olą ir pargriuvo. Pasigirdo garsus traške-

sys, tarsi skardos gamykloje būtų įvykęs sproginimas. Į šalis pažiuro šarvų gabaliukai.

Akimirką stojo tyla, tada šalmas nusirito ant žemės ir Ralfas pamatė, kad Penktadienio riteris iš tikrųjų yra labai mažas žmogelis. Arba jo galva buvo labai maža.

– Atsiprašau, – sumurmėjo riteris. – Galiu pabandyti iš naujo?

– **Žinoma, ne!** – atšovė Ralfas, traukdamas iš makšties surūdijusį kardą. – Aš laimėjau. Tu pirmas pargriuvai.* Šiandien net ne penktadienis, todėl vadinsiu tave Pavakariu, nes įveikiau tave šią pavakarę. Tu mano belaisvis!

Sulig tais žodžiais kažkas smarkiai sužvangėjo, atsidarė durelės šarvų užpakalyje ir pro jas išsiropštė Pavakarys. Jo grėsmingi juodi šarvai buvo tris kartus didesni už jį patį.

* Tais laikais taip jau buvo: pirmasis pargriuvęs riteris pralaimėdavo kovą. Kertu lažybų, kad jūsų tai nenustebino.